

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Kriget i Ukraina sett ifrån Rumänien och Patmos Sid 10

Glädje och sorg i skuggan av kriget Sid 13

Rapport från missionen i Dominikanska republiken Sid 2

Piraträdion bidrog till att bryta radiomonopolet

Läs om ny satsning på Radio Maranata. Sid 14

- Vi drevs av att nå ut med evangelium!

Piraträdradioaktivisten och evangelisten Bertil Fredriksson berättar om erfarenheter från tiden då det var illegalt att sända radio. Sid 16

*Några av de hundratals rubriker som lyfte fram
Radio Maranatas piraträdradio under 70-talet*

Rapport från Dominikanska republiken

Text: Karin Vidén

Skyfallen avlöser varandra och åksmällarna går likasom genom mörk och ben i samma sekund som blixtnar lyser upp himlavalvet. Det är regnperiod i Karibien. Skrämmande, men även så fascinerande att med alla sinnen erfara vädrets krafter så nära inpå sig.

Vissa morgnar och förmiddagar är dock regnfria och då passar alla på att göra det där som måste göras, som t ex sopa bort enorma vattensamlingar inifrån sina hus och gårdar, vädra ur och städa hus där lervattnet som stigit upp till fotknölna sakta drar sig tillbaka, hänga ut lakan o kläder på tork etc.

Tioåriga Rebecca som varje morgon får min hjälp med extra-träning i sin läs- och skrivinläring, kom en av dessa morgnar efter ihärdigt hållregn hela natten och berättade samtidigt som hon åt sin frukost jag dukat fram: "Allt hemma är blött! Allt! Hela sängen är helt blött!"

Rebecca är lillasyster till Yesica som många av tidningens läsare känner till. Yesica som fick missionens hjälp redan som femåring, och idag är mor till tre barn och bor vid haitiska gränsen.

Rebeccas föräldrar är Fifa och Marcelo. De bor idag i ett lånat skjul tillsammans med sin vuxna dotter som har en liten pojke och som dessutom är gravid, samt två söner i tidig tonår och Rebecca. De har med församlingens hjälp lyckats köpa sig en liten tomt där de har förhoppning om att kunna bygga sig en enkel bostad, men som Fifa sa idag då vi besökte henne och överlämnade lite matvaror: "Det är bara om Gud vill! Vi har ju inget." Och det är verkligen så sant, de har ju ingenting.

Marcelo är haitier, som nu sedan fem dagar tillbaka är i Haiti för att förnya sitt pass, och om möjligt är skaffa visum, och även hindersprövningsintyg för att han ska kunna lagligt gifta sig med sin Fifa. Med rätt dokument i handen kan han sedan våga ge sig av utanför Palavé och söka jobb. Migrationsmyndigheterna är mycket aktiva för att leta upp odokumenterade och har även varit här i Batey Palavé. De är så många som är i hans situation och därför är det oerhört svårt för dem alla att finna arbete för att kunna försörja sina familjer. Även här i landet ser vi rejäla prishöjningar på många varor, varför vi valt att mer kontinuerligt köpa in basvaror som ris, olja, bönor, socker etc, som vi delar ut till familjer vi vet behöver hjälp. Idag

på morgonen besökte vi fem familjer med denna lilla uppmuntran i vardagen. Sist bland de fem var Fifa.

Då vi klivit oss över en lerig åker och parerat mellan komockorna och andra "mockor", tog vi oss fram till hennes och Marcelos hem, som till det yttre i förstone kan se ut som en pittoresk naturidyll där det ligger omgivet av den tropiska mustiga grönskan. Några höns kacklade förfärade upp och for iväg då vi kom, och genast bar ene sonen fram varsin stol åt oss där vi kunde sitta under det enorma mangoträdet som står där som ett tryggt centrum på gården. Den andre sonen kom ut ganska nyvaken denna söndagsmorgon och klättrade vigt upp i trädet där han hämtade sig några mangos till frukost. Och husets lilla barnbarn som fyller två år i juni roade oss med allsköns upptåg, och gav oss alla glada skratt.

Fifa uttryckte efter en stund oro för att Marcelo inte hört av sig på några dagar från Haiti, men insåg ju också hur svårt det är med elektriciteten där, och att det helt enkelt kan handla om att mobilen inte går att ladda. Men hennes oro grundar sig förmodligen även i att han dagarna innan sin resa var ganska sjuk, med symtom han tidigare tvingats vara inlagd på sjukhus för.

Rebeccas kommentar i vår morgonlektion, "allt är blött", blir fullt begriplig då man ser hur familjen bor. Det lånade skjulet med plåt och bräder hopplappade till väggar rymmer i princip bara en bred säng, samt en smalare säng i ett utrymme intill.

Där satt vi med Fifa och hennes barn, som under åren verkligen försökt att reda ut sitt liv för att ge barnen en bättre miljö, för att kunna skapa inkomster, för att kunna se framåt. Genom lilla femåriga Yesica fick vi kontakt med mamma Fifa för snart 20 år sedan, och genom åren har de sökt sig till församlingens möten och gemenskap utifrån sina förutsättningar, och beroende på var de bott. De har flyttat hit och dit med hopp om bättre lösningar, men det verkar verkligen hopplöst för dem. "Det är iallafall lugnt här och inte så mycket oväsen och musik", sa Fifa och tittade mot den tomma platsen strax intill, där hon satt sitt hopp till Guds vilja om att få se sitt hem växa fram. Idag en tomt yta med röd jord, och jag tänker som mamma Fifa sa, "ja, om du vill Gud", och hoppas på att vi ska kunna hjälpa denna familj att få en mer värdig bostad. Ett böneämne!

Rebecca får extra läs- och skrivinläring vid missionscentret.

Familjens undermåliga bostad i Batey Palavé, på en tomt där de hoppas på att få hjälp att få en mer värdig bostad.

Rebecca och Fifa under mangoträdet.

Hemma hos missionens läkare Dory Díaz togs vi emot med en utsökt middag framdukad. Bilresan hem till henne i Villa Mella har avsevärt förenklats sedan den nya vägen, "Förbifart Santo Domingo", har byggts för att förbinda södra och norra regionen i huvudstaden med varandra.

Dory är pensionerad men fortsätter att

några dagar i veckan arbeta på en mindre klinik där hon tar emot patienter. Även hemma har hon fullt upp med att ta emot grannar och vänner som behöver hjälp och medicinska råd. Under de timmar vi var hemma hos henne fick vi också träffa flera av dem som av olika anledningar söker henne.

En grannkvinna kallade Dory för sin 'mamma', "hon som alltid finns här för mig när jag behöver det", och senare berättade Dory hur hon ber för just denna granne och vittnat för henne om vägen till frälsning.

Då vi med gott kaffe satt på den trevliga lilla terrassen omgivna av välskötta och frodiga blommor och växter av alla de slag, kom vi att minnas år som ligger bakom. Det var församlingens missionär Ulla Näsholm som först fick kontakt

med Dory, på den privata läkarklinik där Ulla jobbade en period. Denna kontakt ledde framgent till att katoliken Dory blev härligt frälst, och även döpt då hon besökte en av församlingens sommarkonferenser i Sverige.

I skrivande stund inväntar vi besked från henne om hon till helgen kan komma och ha ännu en läkarmottagning här hos oss i Palavé. Några av våra grannar har frågat när hon ska komma, eftersom de är beroende av de blodtrycksmediciner hon kostnadsfritt lyckas samla på sig för att sedan som den kardiolog hon är, kan dela ut.

Dory hälsar till alla syskon och vänner hon har i Sverige! Ta emot den hälsningen och bed för vår kära syster i hennes mission och uppdrag bland människor.

Påskdagen var vi bjudna hem till Isaias och Elsa Rodriguez som bor i stadsdelen Ensanche Espaillat. Området är ganska oroligt med en hel del kriminalitet, och det är så gripande att se våra syskon med vision kämpa vidare. Möteslokalen stod vidöppen ut mot gatan då vi kom och där höll broder Isaias på att städa och ställa i ordning inför kvällens möte. Han vilade något mot golvmoppen, brast ut i ett smittande glatt leende och sa med självklarhet att "det här vill jag göra, det

är en del av min uppgift"!

Elsa, tillsammans med dottern Ruth och barnbarnet Priscilla hade dukat fram en festmåltid åt oss, och det blev härlig gemenskap tillsammans med familjen. Isaias berättade inspirerat och med värme om sitt första möte med församlingens missionär Stina Fridolfsson. Året var 1983 och denna nya gemenskap ledde till att Stina stod ute på deras gata och sålde pannkakor och fick kontakt med människor. Gripande att sitta där så många år senare och se frukten av det arbete som då var i sin

så ringa begynnelse för Maranataförsamlingens mission i landet. Isaias berättar mycket och levande, så till sist fick Elsa avbryta och tala om att snart är det möte.

Vi samlades i den fina och enkla lokalen syskonen har en trappa ned, och en efter en kom församlingen tillsammans. Och nog kändes det lite speciellt i hjärtat då vår till åren komne käre broder ledde oss i sången *Levántate y resplandece*, Stå upp och var ljus! "Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed."

T.v. Isaias talar i mötet. T.h. Zebastian och Isaias samtalar utanför möteslokalen vid Ensanche Espaillat.

I lördagens barnmöte berättade Esther om hur barnen i Ukraina har det. De lyssnade andäktigt och var sedan mycket samlade i bön för barnen som lever mitt i kriget..

*Fortsätt att bedja och
offra till missionen i
Dominikanska republiken.*

*För gåvor:
Swish 123 155 1571
Plusgiro 44 10 05-6*

Tid för mönstring

"Vi vet att det skall komma ett regimskifte för vår mänsklighet och att det skall bli frid på vår jord. Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet. Vi vet att de bara kommer att bekämpa varandra, därför att de är så destruktiva i sin filosofi och till sitt väsen, att de en dag kommer att fullständigt förgöra varandra. Att dessa makter ännu inte släppts loss och förvandlat vårt klot till ett globalt krematorium, det kan vi tacka Gud för" (Citat av Arne Imsen 1974).

Text: Berno Vidén

Titanics undergång har använts som illustration i många olika sammanhang. Om och om igen speglas dramatiska händelser med katastrofal utgång i det som hände den tragiska natten för drygt hundra år sedan. Det osänkbara fartyget, utrustat med den mest avancerade teknik som fanns tillgänglig, stoltheten som inledde en ny epok med framtidsvisioner för blomstrande handel kontinenterna emellan, sjönk i det iskalla havet. Ingen hade räknat med att framgången skulle ta sin ände i en sådan fasansfull katastrof.

Alla drabbades. Det spelade ingen roll om man hörde till eliten och hade bokat in sig i första klass med all dess överdådiga lyx eller om man fick nöja sig att färdas på fattigmans däck. När skeppet sjunker vill ingen stanna kvar. Då bryter paniken ut. Titanic huserade många olika samhällsklasser och det var stängt mellan de olika däck, men då det handlar om överlevnad, att rädda sig från en säker undergång, betyder inte social tillhörighet eller materiella tillgångar något längre. Det som räknas är livet.

Situationen blir ännu mer allvarlig om katastrofen drabbar ett helt land som slås i spillror, eller ännu värre, en hel kontinent. Det vi nu närmast tänker på är det förödande kriget i Ukraina. Miljontals människor befinner sig på flykt under tiden som bomberna förstör deras hem. Förödelsen och lidandet är obekvämligt. Att höra vänner berätta att nu har den och den dött,

det smärtar. Att se hur den tillvaro man byggt upp under många år i ett ögonblick raderas, är tungt att bära.

Hoten om upptrappning haglar tätt och varningar som siar om ett nytt världskrig med kärnvapen har aldrig varit mer påtagliga i modern tid. En direkt reaktion efter Rysslands invasion av Ukraina den 24 februari är att land efter land börjar se över sina säkerhetssystem. Upprustningen av vapenarsenaler världen över förväntas öka markant. Risker att världen drastiskt förändras blir alltmer överhängande. Jesu ord om att folken ska gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och vågornas dån, att människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, är idag en realitet. Tänk vad rätt Jesus hade! Ändå är det så få som valt att lyssna till hans undervisning.

Kapprustningen som pågår, tävlan om att ha den största militära slagkraften, kan i ett ögonblick fördärva hela jorden. Bibeln är förutseende och den avslöjar människans obotliga ondska och vilka konsekvenser mänsklighetens utveckling för med sig. Dess öde är beseglat.

Dock är det rättfärdigheten som kommer att stå som slutlig segrare i en kommande paradoxal slutstrid mellan den här världens härskare och Fridsfursten. Paradoxen är att Lammet ska besegra vilddjuret. Fram till dess kommer vi att se hur onskan på jorden tilltar. Världen rustar på sitt sätt, men ska vi som Jesu lärjungar ta del i den kampen?

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

*Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se*

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 30
162 11 Vällingby
Telefon: 070 201 60 20

*Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71*

*Meddelande om adressändring sker skriftligt till
tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.*

Paulus skriver till församlingen i Efesus om en Guds vapenrustning vi uppmanas ikläda oss. Den rustningen kännetecknar motsatsen till de makter som strider om dominans här i världen. Det sägs att "krigets första offer är sanningen". Guds vapenrustning har sanningen som bälte och rättfärdigheten som pansar. Dess skor talar om den beredskap som fridens evangelium ger. Styrkt av tro skyddar rustningen mot onskans brinnande pilar och frälsningens hjälm bevarar våra tankar och hjärtan hos Gud och hans Ord. Det handlar inte om att rustas med vapen som har för avsikt att ta livet av andra människor. Då Paulus skrev brevet till församlingen i Efesus satt han i fängelse. Man kan utläsa frimodighet i hans sätt att formulera sig då han skriver att han är en "ambassadör i bojor" för evangeliets skull. Slagen i bojor men fri i Kristus!

Vi lever i den yttersta tiden inför Jesu tillkomme och det är tid för mönstring. Inte med våld, militär och vapen, men genom att gå bödens väg. Inte med förödande bombardemang, men med Lammets natur. Någon annan framkomlig väg i Guds rike finns inte. Bönen är det vapen Gud gett församlingen och den kan bryta ner det största motstånd.

Jesus säger att "alla som tar till svärd ska dödas med svärd". Han sa det under sin svåraste stund på jorden, när hans svett blev blodsdroppar av vandan han utstod, och då han i sin nöd bad till Gud att, om det är möjligt, slippa denna kalk över sitt liv. Men Faderns vilja vägde mer, vilket även var Sonens, nämligen att ge sitt liv till lösen för många.

I Guds förbund med Noa står det att "den som spiller människoblod, hans blod ska utgjutas av människor, för Gud har gjort människan till sin avbild". Johannes skriver i Uppenbarelsebooken 13:10 att "den som dräper med svärd, han ska själv bli dräpt med svärd. Här gäller det för de heliga att ha ständaktighet och tro". Målet för oss är att bli Kristuslika, att ha samma sinnelag som Jesus, samma utgivande kärlek.

Vad innebär det att vara Guds avbild? Återger här ett utdrag ur en text av Arne Imsen som Midnattsropet publicerade för snart 50 år sedan:

"Vill Jesus uppmuntra oss till att stå utanför kampen för tillvaron och utanför mänsklighetens nöd, så att vi kan leva i vår egen lilla trygga och säkra värld? Tvärtom, Jesus vill föra oss in i den situationen, att vi trots konflikter, strider, hot och förskräckliga och fientliga makter kan vara fullständigt trygga i vetskapen om att Vilddjuret som härskar i världen icke skall segra, utan Lammet.

Vi vet att det skall komma ett regimskifte för vår mänsk-

lighet och att det skall bli frid på vår jord. Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet. Vi vet att de bara kommer att bekämpa varandra, därför att de är så destruktiva i sin filosofi och till sitt väsen, att de en dag kommer att fullständigt förgöra varandra. Att dessa makter ännu inte släppts loss och förvandlat vårt klot till ett globalt krematorium, det kan vi tacka Gud för.

Jesus gör inte vägen lätt och kommer inte med någon enkel och lättvindig lösning, som man kan ordna genom lite ytlig förändring i beteende eller attityder. Tvärtom säger Jesus i avslutningen av sin bergspredikan: "Icke kommer var och en

in i himmelriket, som säger till mig: "Herre, Herre", utan den som gör min himmelske Faders vilja". Det hjälper inte hur intensivt vi ropar: "Herre, Herre", eller hur deltagande vi uttalar våra deklamationer. Vi måste göra Jesu himmelske Faders vilja.

Vad är det att göra Faderns vilja då? Det är att handla som Jesus lärde i bergspredikan" (Midnattsropet 1974).

Det finns två vägar att välja. Hatets och veder-gällningens väg eller försoningens väg. Som Jesu lärjungar får vi lära oss att älska och bedja för

våra fiender. Faktum är att i grund och botten, när vi ser igenom maktstrukturerna och världens olika regimer så handlar kampen sist och slutligen om varje enskild människas eviga väl eller ve.

Hela världen är i den ondes våld, men Jesus har övervunnit världen. Därför är det viktigt att vi genom våra liv återspeglar denna Guds kärlek till varje människa vi möter. Bli uppfylld med Jesus och hans outgrundliga frid, och be att ditt liv får vara till välsignelse och hjälp för någon eller några av dina medmänniskor. Då Jesus kommer tillbaka kommer det vi ansåg vara stort och viktigt här i tiden att blekna bort. Det som är värt något är det du gör för Guds rike, det rike som evigt består:

Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen: "Se! Nu står Guds boning bland människorna. Han ska bo hos dem, och de ska vara hans folk, och Gud själv ska vara hos dem. Och han ska torka alla tårar från deras ögon. Döden ska inte finnas mer, och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga, för det som förr var är borta" (Upp 21:1-4).

Var med och sprid

MIDNATTSROPET

Maranatha! - Du vår Herre kom!

Beställ extra exemplar att dela ut.

Tidningen sprids kostnadsfritt och bekostas delvis av gåvor.

För prenumeration: www.midnattsropet.se/prenumerera

För gåvor till tidningen: Pg 44 10 05-6 Swish 123 155 1571

Budskapet om Jesu tillkommelse

Det är en märklig text jag har, och märkliga frågor jag skulle vilja ställa.

Under de senaste åren har budskapet om Jesu tillkommelse av naturliga orsaker blivit så oerhört aktuellt. Det är som om dagshändelserna talar sitt mäktiga språk om tidens slutfaser. Och det i en värld där skeendet utvecklar sig med en nästan matematisk precision emot det som vi har läst så mycket om i de heliga skrifterna, men kanske inte förstått. Vi har inte haft förutsättningar att förstå det, men idag klarnar det och det är helt uppenbart att vi i mycket stor utsträckning har missförstått budskapet om Jesu tillkommelse därför att det har kommit att handla om en slags teknisk, teologisk och eskatologisk problematik.

Predikan av Arne Imsen (1997)

Det finns något som kallas för den eskatologiska paradoxen. Det gör att människor blir upptagna av skenbara motsägelser så till den grad att de inte har upptäckt storheten i det Gud gör och håller på med. De har fixerat negativt, och till och med har det hänt att man har dragit fram exempel på människor som har tagit det här så bokstavligt så de har menat att de praktiskt bör demonstrera sin vilja att möta Jesus. Grupper har klätt sig i vitt och gått ut på bergstopparna, där de har stått och viftat med sina armar och lovat Gud, och väntat på Herren Jesus Kristus. Detta har man

lyft fram som avskräckande exempel. Man brukar dessutom talat om de gamla predikanterna som åkte omkring med sina planscher. De ritade och berättade ifrån skapelsen om de sju tidshushållningarna, nådesepokerna i den heliga historien, om vad som hände, hur de började och hur de avslutades, ända fram till den sista tiden i den här oerhörda och dramatiska historien. Det här har förlöjligats, och man har sagt att det var så förskräckligt att åka omkring med planscher och tala om att Jesus kommer 1914, och en del att han kommer 1918, och flera andra årtal då Jesus skulle

komma. Det här har ansetts vara någonting alldeles förfärligt, men kära syskon, det spelar väl ingen roll? Att människor kan ta miste på en och annan bibelvers och tolka in något i sin egen längtan eller sin egen version av en bibelvers, det är inget konstigt. Kritiken har varit massiv då det handlar om Jesu tillkommelse och man har varit mån om att ge en avskräckande bild – man ser att människor blir fanatiska.

Men vad sker om människor får en felaktig uppfattning om dopet? Om de istället

för att låta döpa sig som bibeln säger börjar begjuta sina barn? Det är väl en mycket värre och allvarligare sak? Det är andra ting som helt uppenbart är fruktansvärt, som när man exempelvis lär att sakramenten ska leda in i Guds församling, och att man genom sakramenten får evigt liv. Det är långt allvarligare. Om Jesus inte kom det eller det årtalet så är ju problemet ur världen, då är det färdigt. Men barnbegjutningen fortsätter i generation efter generation. Vad innebär det att exempelvis generationer av unga människor släpas fram till nattvardsbordet? Och vad är nattvardsbordet i det här sammanhanget annat än onda andars bord? Jag tror inte vi riktigt fattar hur vidrig exempelvis förkunnelsen har varit då man hela tiden försökt att psykner de här enkla människorna som väntar på Jesus, "nu har du tagit fel, nu ser vi resultatet av att du gripits av den fanatiska känslan att Jesus kommer". Ska jag berätta en sak för er? Så här ligger det till:

Jesus kom igår. Jesus kom idag. Jesus kommer imorgon!

Vad är det jag talar om? Jo, jag talar om hoppet, och om hoppets fullbordan. Hoppet är så levande att man har en alldeles bestämd känsla av att man är alldeles i närheten av hans tillkommelse. Då man är fylld av Anden sprängs alla timliga gränser och man upplever evigheten på ett så påtagligt sätt att en dag blir som tusen år. Jag säger det här en gång till. I tre betydelser kan vi läsa om Jesus. Han kom igår. Han kommer idag. Han kommer imorgon. Vet du varför? Jesus Kristus är densamme igår, idag så ock i evighet. Ja men hur vill du då förklara att han kom igår? Det kan Paulus och apostlarna hjälpa mig med. Är det någon av er som kan tala om för mig var aposteln Petrus är någonstans? Är det någon som kan tala om för mig var aposteln Paulus är? De är hos Herren för Herren har hämtat dem. Hör du det? Paulus längtade efter att få följa med. Han trodde att Jesus skulle hämta honom. Han talade om att avklädas och överklädas. Han hoppades att han skulle få lyftas upp Herren till mötes, i sin egen generation. Men så gick det inte till. Men Herren hämtade honom och nu finns han bland de avsomnade. Inte bland de döda. Herren har hämtat honom. Han är bland de avsomnade som nu vilar fram till uppståndelsens morgon då Herren hämtar hela sin församling.

Herren har under hela den här tiden hämtat sina heliga. Ingen av dem har dött, för döden har ingen makt över dem. De har avsomnat. Bibeln säger det klart och tydligt: De har hämtats. Den ena då och den andra då, och så har de tagits hem. Vem är det som har hämtat dem? Det är Herren Jesus Kristus. Och hos honom har det funnits en längtan som han har gemensamt med sina egna lärjungar. En längtan som är så förunderligt stark, så att den bryter igenom allt annat. "Jag vill att där jag är, där skolen I ock vara."

Herren kom. Herren kommer. Han kom

**Vad sker om
människor får en
felaktig
uppfattning om
dopet? Om de
istället för att låta
döpa sig som bibeln
säger börjar
begjuta sina barn?**

igår. Han hämtade hem Paulus som längtade hem till Jesus. Han längtade så att han icke önskade någonting annat än att få gå till honom. Men han funderade om det möjligen trots allt var bättre för församlingen att han stannade kvar. Han kände sig så nära himlen, bara ett steg så var han innanför förlåten. Men det fanns ett enda motiv för honom att stanna kvar och det var för syskonens skull. De behövde honom. Då ville han stanna kvar hos dem. Detta är ju så utomordentligt och enastående så det är en fullständig omöjlighet för en opånyttfödd människa med ett oomskuret hjärta att fatta och begripa det här. Vad kan vi säga om Paulus? Han levde i tillkommelsen. Han visste att Jesus kom och att han kommer igen på det ena eller det andra sättet. Han såg fram emot dagen fast han hoppades att det skulle ske utan att han behövde avklädas sig den jordiska kroppen, utan bli överklädd och iklädd; ryckas upp i luften Herren till mö-

tes. Men han visste att hur det än blir så kommer Jesus och hämtar honom. Detta levde han i, och han kallade det för "det levande hoppet". Framtidshoppet! Han till sina syskon, "mina vänner, om vi i Herren Jesus Kristus har haft vårt hopp och därav intet bliver, då är vi de mest ömkansvärda av alla människor". Hör argumenteringen. Det blir någonting till slut. Något stort slaget och enastående. Något ojämförbart och ursprungligt. Om vi i Jesus Kristus har haft vårt hopp och därav intet bliver, ja då är vi de mest ömkansvärda av alla människor. Men nu vet vi: Jesus Kristus har uppstått från de döda! Alltså är vi de lyckligaste av alla människor. Är detta sanning, då har vi evigt liv! Antingen vi är här eller där, antingen vi lever eller dör så hör vi Herren till.

Paulus utvecklar det här på många ställen och på många sätt. Det finns liksom ingen mätta på hans lycka. Så fort han börjar tala om Jesus så fylls han av glädje. Det får sådana oerhörda dimensioner att det närvarande tonas bort så till den milda drag att man upptäcker att man med hans förkunnelse lyfts upp till det plan där han rörde sig. Han var redan i himmelen.

Det påstås att det strax innanför den norska gränsen vid ett tillfälle var två olika tältmöten. I det ena tältet så ropades det: Han är här, han är underbart när! I det andra tältet sjöngs det på sitt sätt: Han är icke här, han är icke här! De ville aktualisera ropet som nådde dem. Han är inte här. Han är uppstånden. Det blev så dramatiskt när man i ena tältet sjöng "han är icke här", och i det andra, "han är här", och så var det sant båda delarna. En sak är säker, han är inte i graven, han har lämnat den. Han har gått ut ur graven i triumf. Söker du honom bland de döda, då finner du honom inte. Död religion, död tradition. Söker du honom på fel plats, finner du honom inte.

Sök honom där han är. Var är han någonstans? Han är hos sina lärjungar, där finns han. Där två eller tre är församlade i hans namn, där finns han. Tacka Jesus, pris Jesus, lova Jesus, upphöj honom för han som var, han är och förbliver densamme intill evig tid och han går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna, därför att han vill utföra sitt uppdrag att befria och rena och lyfta sin församling in i sitt gudomliga

ämbete. Det är så underbart att se hur Gud samordnar det hela.

Det är sant att det är många som har blivit hämtade av Jesus redan. Apostlarna, den urkristna församlingen, alla de heliga rakt igenom hela historien fram till vår egen tid. Var är T. B. Barrat någonstans? Var är de? De är hos Herren. Vad gör de där? De väntar, bidar. Vad väntar de på? På oss, att vi ska förenas och tillsammans gå för att möta Jesus. Jesus hämtade dem när tiden var inne. Det var inget misstag. Han hämtade dem när tiden var inne och de upplevde att tiden var väldigt kort. Därför var det absolut nödvändigt, menade Paulus, att man måste köpa tiden. Tiden ska tillägnas den som betalar priset, för det man köper det äger man; det har man rätt att disponera. Rätt att använda tiden.

Kan vi göra något bättre än att använda den korta tid som vi har till att tjäna Jesus? Finns det något större? Betala priset innebär att man inte kanske kan tillägna sig det som världen betraktar som en absolut nödvändighet för sin lycka, för sin förströelse och det världen tycker är meningsfullt. Så kommer det enkla människor som betalar tiden, köper den, och fyller den på ett sådant dåraktigt sätt så att människor undrar om de inte är riktigt kloka. Man kan fråga sig, vad är det som har hänt med dem? Det är helt otroligt när en människa blir gripen av den verklighet som bibeln talar om.

Där din skatt är kommer ditt hjärta att vara. Det är det som finns i hjärtat man koncentrerar sig på. Det är det man talar om, sjunger om och lever för. Det flödar fram och pulserar hela tiden. Har man skatten i himlen är det helt uppenbart att hjärtat kommer att sjunga och tala om och berätta om himmelen. Och hur skulle man kunna göra det på annat sätt än att den helige Ande får uppenbara för oss vad som har blivit oss skänkt av Gud? Jag kan inte framställa det här för dig så att du får uppleva den stora lycka det är att få vara medveten om barnskapet hos Gud och medborgarskap i himlen. Det måste den helige Ande uppenbara för ditt hjärta.

Här är ingenting förutsägbart utan det är hemlighetsfullt och outgrundligt, men vi upplever denna Jesusnärvaro, och vad är

större än att få se Jesus med trons ögon? Det finns inget större. Jag kan försäkra dig att hela livet är förändrat. Man sjöng förr "se, se, se och lev". Man sjöng och skrattade, sjöng och jublade. Man sjöng och försmäktade. Det var inte bara toner och ord. Det var utstrålning utav en himmelsk lycka. "Se, se, se och lev. En blick på den korsfäste giver dig liv." Människor såg med trons ögon och blev helade, såg med trons ögon och blev frälsta och döpta i den helige Ande. Man såg med trons ögon och befriades från missmod, komplex och alltsammans som är så typiska kännetecknen för människorna i tiden.

Se på Jesus. Han är här. Han som var, som är och förbliver densamme intill evig tid.

**Här är ingenting
förutsägbart utan
det är
hemlighetsfullt och
outgrundligt, men vi
upplever denna
Jesusnärvaro, och
vad är större än att
få se Jesus med
trons ögon?**

När det levande hoppet har blivit en verklighet för oss, då är det aldrig långt till hans tillkommelse. Han kommer snart. Så hämtar han den ena och den andra hem för att de ska få vila efter slutfört arbete. Arbetsdagen är slut och de går hem och väntar på uppståndelsens morgon, då den stridande och vilande församlingen ska förenas och gå för att möta sin förlossare. Är du glad för att du är frälst? Kan du tacka honom? Du är återlöst. Du är fri från all fördömelse och insatt i Guds förunderliga värld.

Johannes var isolerad i en fångelsehåla på ön Patmos. Tänk efter vad som hände där. Finns det någon överhuvudtaget som, på det sätt som han gjorde, har beskrivit evig-

hetens realiteter och himlens verkligheter? Han beskrev inte bara himlens härlighet. Han beskrev också jordens vedervärdigheter. Med sin profetiska skärpa skriver han om det stora Babylon med all sin prakt och härlighet. En sådan skönhet. Jag skulle vilja addera ihop allt det mänskligheten har lyckats åstadkomma inom alla områden; musiken, konsten, arkitekturen - och beskriva vad man har utträttat avseende politik och ekonomi, sociala system osv. Beskriva deras utomordentliga hantverk, deras dräkter, kläder. Jag kan försäkra dig att det är knappast någon utav oss som har skadat maken i tid, slutprodukten av allt det människan har lyckats åstadkomma under hela sin historia. Det är väldiga saker. Tempel, orkestrar, hantverk. Det finns ingen möjlighet att beskriva det. Men, när himlen öppnas, då blir Babylon en bakgård. En sopa i tiden.

Helt plötsligt ser man att mitt i all prakt är det också demoner och djävlar. Blodströmmar, hat, förföljelse. I ljuset från himlen blir Babylon en bakgård av mänsklighetens värsta och farligaste makter och fiender. Johannes sitter där isolerad på ön, och så blickar han uppåt. Vad är det han får se? Stenarna, med hans eget namn. Han var inte där ännu, och ändå var han där. Hans namn är inristat. Brödernas namn syns där. Mannen som satt där ute på Patmos, han var inte i Babylon. Han var i himmelen. Ser du, där är hans namn. Johannes. Vi skulle kunna utveckla det här vidare. Skaran som skulle befolka himmelen var inte där ännu. Men allt var väl förberett. Grunden, portarna, den förunderliga muren, varje detalj talar om fullständig identifikation. Johannes var ett med allt det han såg. Det motsvarade på ett helt förunderligt sätt hans egen längtan och behov.

Det babyloniska herraväldet utövar sitt förfärliga inflytande, som vill dra, locka och fresta oss. Jag frågar dig, har du sett den himmelska realiteten, och är du nu medveten om att ditt namn är inristat där? Du ska dit. Och vet du, vad som är huvudtonen, den riktigt bärande tonen i aposteln budskap? Vet du vad det är? Läs sändebreven, och läs sedan kapitel efter kapitel, så är det en underton som bryter igenom med kraft ju närmare slutet man kommer. Det är det här: Se jag kommer

snart och har din lön med mig! Se jag kommer snart! Babylon går under och Patmos försvinner men vårt eviga hem förbliver. Där är vi inskrivna och där är vi väntade. Staden står färdig. Boningen är iordningställd. Snart ska vi gå dit och möta honom.

Det står om Johannes, icke som ett vittnesbörd om hans död, men som en proklamation att han lever och ska leva i evigheters evighet tillsammans med Lammet. Det är inte en dödförklaring. Det var ett upprop till uppståndelse. Snart skulle han och alla de övriga apostlarna och därmed hela Jesu församling samlas i den himmelska katedralen. Johannes kände Patmos, dess demoner och makter. Han såg fasansfulla krafter operera i tidens Babylon, vilseledande och förföriskt. Han såg antikrists valde byggas upp och mänskligheten böja knä, men det var inte slutet. Han såg längre; staden, portarna, muren. Grunden. Sist och slutligen skulle han vara hos Jesus, tillsammans med alla de övriga apostlarna. Syskon, får jag se på er allesammans. Är ditt namn skrivet där? Är det inristat där? Är det dit du ska?

Avslutningsvis vill jag läsa en enorm text ur 2 Petrus brev, en förunderlig text typisk för en visionär som har varit tillsammans med Jesus:

Och jag håller det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna kroppshydd, genom mina påminnelser väcka eder. Ty jag vet att jag snart skall lämna min kroppshydd; detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig (2 Pet 1:13-14).

Petrus skriver att det dröjer inte länge för när Jesus kommer och hämtar honom. Hans tillkommelse är nära. Oberoende av när det inträffar så kommer Jesus snart. Han kommer och hämtar mig och dig. Vi lämnar kroppshyddan och går för att möta vår Frälsare. Det är sanningen, livets egna lagar och hoppets utomordentliga verklighet. Och så går vi lite längre ner i den här texten där aposteln talar om tillkomsten på ett annat sätt.

Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjär-

tan (v 19).

“Så mycket fastare står nu ...” När? Nu. Hur kan man säga så på det sättet? Petrus hade varit på Förklaringsberget med Jesus. Där hade himmelen rämnat och helt plöts-

**Petrus hade
varit på
Förklaringsberget
med Jesus. Där
hade himmelen
rämnat och helt
plötsligt blev det
bibelstudium uppe
på berget om Jesu
förestående
bortgång, hans
exodus - uttåg, det
stora uttåget.**

ligt blev det bibelstudium uppe på berget om Jesu förestående bortgång, hans exodus - uttåg, det stora uttåget. I historien har vi det lilla uttåget då Mose tågade ut med sitt folk ur Egypten. Men nu skulle Jesus tåga ut ur världen och in i evigheten. Proklamera seger för de som väntade och bidade. Där på Förklaringsberget hade de bibelstudium. Det var Mose, lagens representant, Elia, profeternas representant, och så var det Jesus. Där fanns också tre representanter för församlingen, stödjepelarna; det var Petrus, Jakob och Johannes.

Jag blir alltid så rörd när jag ser och förnimmer det här förunderliga samtalet som äger rum där uppe på Förklaringsberget, då Jesus räckte den ena handen mot Gamla testamentet och den andra mot Nya testamentets representanter, och förenar dem i sin egen kropp. Förenar det heliga, det gamla förbundet och nya förbundet. Där står han, binder dem ihop till en enhet. Så förenas de till ett Guds folk. Ett

egendomsfolk. Den upplevelsen var överväldigande. Det kunde ju finnas anledning att tala om att de här tre stödjepelarna somnade på berget, men det är inte tid för det nu. Nu talar man inte om jordens vidrigheter och vedervärdigheter. Nu talar man om evigheten. Nu ligger sömnaktigheten bakom. Bristen är slut, allt får sin upplösning, förklaring och sin förunderliga manifestation i Jesu egen kropp som förenar dem till ett Guds folk.

Lärjungarna blir självklart tagna. De blir nästan mållösa. Petrus visste inte vad han skulle ta sig till med. Han deklarerar att “här är gott att vara, låt oss göra tre hyddor”. Låsa in denna gudomliga härlighet i människobostäder eller tempel. Men då Jesus hade fört dem ner från berget och mött behoven där nedanför, så började himmelen att tala in i Petrus hjärta. Och vad är det som blir så levande för honom? En karismatisk upplevelse av det mäktigaste slaget ledde fram till att det profetiska ordet blev fastare. Jag ifrågasätter alla karismatiska upplevelser som inte har som konsekvens att det profetiska ordet blir levande, fastare; att man börjar se ljus i tidsåldern och orientera sig i rätt riktning, därför att man blir allt mer medveten om hans tillkommelse.

Varje karismatisk upplevelse som är äkta, den talar inte om att få det bra på jorden. Den talar om hans tillkommelse, om vad profetord har sagt. Om det som är aktuellt. Det är fastare nu, sedan vi mötte Jesus. Det är levande nu, sedan det här blev en verklighet. Det håller. Det Mose sa om Jesus, det håller. Det profeten Elia ropade ut om Jesus, det håller. Det Jesus själv sa till oss, det håller. Sist och slutligen, det profetiska ordet, det är fast, det är säkert. Han kommer snart. Tror du det så säg Amen. Tacka honom, för det är på det här sättet vi kan möta honom. Genom hans egen uppenbarelse. Vi pratar inte om profetior och drömmar inte. Vi ser med trons öga ett hem, ett land, en stad. Ett rike, en konung. Ett hem. Vi vill dit, ty han har bestämt att där han är, där ska ock vi vara. Och allt folket sade amen!

Då jag första gången närmade mig den ukrainska gränsen från den rumänska sidan, var det en väldigt unik upplevelse. Vi var på väg med mat som skulle sändas in i Ukraina, och några mil före gränsövergången mötte vi fler och fler bilar med "UA" som landmärke. Väl framme i Sighetu Marmatiei parkerade vi bilen en bit bort, och gick mot gränsstationen. Det vi såg där var grupper med mödrar och barn som med skräck i blicken drog på resväskor, på väg mot ett osäkert mål. De flydde från sönderbombade hem, som offer för ett politiskt maktspel som inte visar svaga människor någon hänsyn. Synen som vi mötte har i eftertid fått mig att tänka på vad Bibeln har att säga om de krafterna som ligger bakom krig och storpolitik, och det visar sig att särskilt en bok med 2000 år på nacken kan uppenbara vad det är som verkligen sker när våldet råder.

Text: Paulus Eliasson

Johannes Uppenbarelse är Bibelns sista bok. Den är antagligen en av Bibelns mest missförstådda böcker, och ett av många tecken på just detta, är att det grekiska ordet för uppenbarelse (*apokalypsis*) i vår tid används för att beskriva tanken på att världen ska ta slut genom en förfärlig omvälvning, apokalypsen. Johannes fokus är inte världens slut, utan

att avslöja vad som egentligen sker i konflikten mellan Guds folk och Staten. Han satt som fånge för sin tro på ön Patmos, och därifrån tecknade han sin bild av samtiden och framtiden.

Tänk dig att du är Alexander från Smyrna. För 40 år sedan kom den förste kristna missionären till staden, och för-

kunnade budskapet om den judiske snickaren Jesus som hade dött genom korsfästning, men som efter tre dagar hade uppstått – och som den ende sanne Gud nu hade upphöjt till Herre och Frälsare. Herre och Frälsare – titlar som du visste att Rom givit till kejsaren, men förkunnelsen du tog emot var att en man från Judéen var insatt som en ny kung,

Paulus, missionär i Rumänien och skribent för Midnattsropet, befinner sig här vid gränsen mot Ukraina med en hjälpsändning.

och han regerar ifrån himmelen. Då du tog emot budskapet i tro, lät du dig döpas som en ingång i det nya livet tillsammans med Jesus och hans folk.

Men det är inget lätt liv, och sedan evangelium först kom till Smyrna har nu sju kejsare satt sin prägel på din och församlingens vardag. En del var fientliga, som Nero på 60-talet, medan det under andra tider fanns en viss frihet att vara kristen. Men de senaste åren, med Domitianus vid makten, känns det som att kristendomen ska gå helt under. Det är förbjudet att vara kristen. Soldater kan när som helst komma och fängsla troende – och utvisning eller avrättning blir mer och mer vanliga. Till och med den siste kvarlevande aposteln, Johannes, har utvisats till fängelseön Patmos.

Det är förvirrande, för om man å ena sidan förkunnar att "Jesus är Herre", och menar att Gud har insatt honom som kung över världen – men å andra sidan blir förföljd och jagad från hus och hem av en annan som menar sig vara Herre, då är det inte underligt om man börjar tvivla. Och när man dessutom hör om andra kristna som har börjat samarbeta med myndigheterna, acceptera vissa kompromisser för att slippa förföljelse och social utstötning ur samhället – då är det lätt att börja fundera: Vad är det som händer? Vilka krafter är verksamma? Och var är Gud i allt detta?

Det är här Uppenbarelseboken är relevant för såväl Alexander från Smyrna för

1900 år sedan, som Tanya från Kyiv i år 2022, och för dig och mig. Johannes avslöjar och avkläder makterna och visar vad de egentligen är. Låt oss se lite på det.

1. Vem sitter på tronen?

Efter de inledande hälsningarna till de sju församlingarna i Uppenbarelseboken kapitel 1-3, får Johannes se en öppen dörr in i himmelen. Man kan säga att han bjuds in i en värld där han kan se verkligheten från Guds perspektiv. På Patmos var han fänge, utlämnad till kejsaren och de som utförde hans order – men nu fick han se in i en värld som var mer verklig än den han befann sig i rent fysiskt, och det första han såg var detta:

"Genast var jag i Anden. Och se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen" (Upp 4:2).

Någon sitter på tronen. Det är en stor tröst för den som kan drabbas av skräck inför honom som sitter på Roms tron. Kanske är Gud detroniserad? Men med ord som påminner om profeten Jesajas vision av himmelen 700 år tidigare, säger

Är mänskligheten prisköpt Roms våldsamma och destruktiva makt, eller finns det någon som kan friköpa mänskligheten? Om svaret är att ingen kan frälsa, så är det verkligen anledning att gråta.

Johannes att de som står runt Guds tron ropar ut "Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer" (Upp 4:8). Han som sitter på tronen är allsmäktig – och existerar från evighet till evighet. Hur omöjligt att rubba Romarriket än kan verka (vid denna tid hade detta imperium spridit sig i ca 300 år), så sitter Gud på himmelens tron.

Inte bara detta, men i kapitel 5 introduceras vi för en ny karaktär. Först presenteras en bokrulle, ett köpebrev som i antiken användes som bevis på äganderätt. Detta köpebrev handlar om hela världen – vem är det som har rätten till folken på jorden? Är det Rom? Är det Gud? Är det någon annan? Men det visar sig att ingen i himmelen eller på jorden är värdig att öppna bokrullen – och Johannes gråter när han får höra det. Det är enda gången som aposteln gråter i denna bok, och man undrar varför – tills man förstår att det handlar om människors frälsning. Är mänskligheten pris-

given Roms våldsamma och destruktiva makt, eller finns det någon som kan friköpa mänskligheten? Om svaret är att ingen kan frälsa, så är det verkligen anledning att gråta.

Då fick Johannes höra en röst som sa: "Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill" (Upp 5:5). Uttrycket "Lejonet av Juda stam" var ett väletablerat uttryck i den judiska miljön på denna tid. Man väntade att Gud skulle sända sin frälsande Messias, en kung som skulle träda fram som ett lejon ifrån Juda stam. Ett lejon som kunde bita ihjäl alla björnar och pantrar – ett vilddjur som var starkare än alla andra.

Detta fick han höra. Men så får Johannes se något annat:

"Och jag såg: i mitten mellan tronen och de fyra varelserna och de äldste stod ett Lamm, som såg ut att ha blivit slaktat" (Upp 5:6).

Han hörde om lejonet, men han fick se ett slaktat lamm. Ett lamm som är på

tronen! Och det Lammet fick ta emot följande tillbedjan från himmelens äldste:

"Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden" (Upp 5:9-10).

Detta är en fantastisk beskrivning av evangelium. Gud sände sin Son till en fallen värld, och därför att han blev slaktad som ett lamm, är vi idag friköpta till att vara Guds kungar och präster. Vår kung är Lammet. Och Lammet går nu ut i konflikt med vilddjuren.

2. Vem står bakom vilddjuret?

Jag växte upp med Sovjet som det stora hotet i öst. Jag föddes två dagar efter att den sovjetiska ubåten U137 gick på grund utanför Karlskrona. Sovjet var en koloss som härskade över många folk och

språk med militärmakt, övervakning och ett ständigt hot om arbetsläger i regi av Gulag för den som vågade tänka annorlunda. Men Sovjet föll i början på 1990-talet, och Boris Jeltsin tog över makten i ett krackelerande Ryssland. Tiden har gått, och idag reser sig än en gång den ryska björnen och river och sliter med sina klor och tänder.

Och Johannes på sitt uppenbarelsuppdrag avslöjar någonting viktigt om sin tids Romarrike och vår tids Ryssland, Kina, USA, EU etc.

"Och jag såg ett vilddjur komma upp ur havet. [...] Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor auktoritet" (Upp 13:1-2).

Draken, i Johannes berättelse, är det väsen som har gått under många namn i historien: Satan, Djävulen, Den gamle ormen osv. Och han ger makt, sin tron och auktoritet till det monstrosa vilddjuret som är en mutation av leopard, björn och lejon. På samma sätt som den Allsmäktige (Fadern) gav makt och auktoritet till Lammet (Sonen), så gav Djävulen sin makt till Romarriket. Det är en slags omvänd och perverterad trenighet i Draken, Vilddjuret och Den falske profeten. Den sistnämnde motsvarar Den Helige Ande, därför att han leder människor att tillbe Vilddjuret, som en kontrast mot Anden, som leder människor att tillbe Jesus.

De samma makterna ser vi idag, i världens ekonomiska, politiska och militära maktkonstellationer. Vi frågar oss än en gång: Vem står bakom? Och svaret är: Draken ger vilddjuret makt. Därför är det inte fel att teckna krigets fasor i andliga termer, för det är precis det som är verkligheten. Mänskligheten är i Den Ondes våld, och vi är alla både förövare och offer i den kamp som pågår. Föröväre när vi väljer att ge Draken makt i våra liv – då vi utnyttjar dem som är svagare än oss själva, för vår egen lust. Och ju mer makt – desto djupare korruption och större konsekvenser får Drakens påverkan. Vad händer när Draken får klorna i en diktator med atomvapen?

Vissa lever i harmoni med historiens och samtidens vilddjur, utan att tänka på

vem som ligger bakom. Detta kallar Johannes i sin vision för "skökan". Precis som Guds Lamm (Sonen) har en brud (församlingen), så har vilddjuret en sköka – en kvinna som utnyttjar Vilddjurets makt och rikedom för att leva sin utsvävande livsstil. När man läser Uppenbarelseboken kallas Skökan för "Det stora Babylon", och kan med lätthet identifieras som det samhälle som frodas i skuggan av Vilddjuret. Rom, Korint, Efesus, Aten och Alexandria var sådana samhällen på Johannes tid. De var rika och välmående, därför att de hade övergett troheten mot det de visste var sant och rätt, och i stället valde den herre som

**En broder i Rumänien
frågade mig: "Är Putin
Antikrist?" Självklart är
han det. Precis som
Nero, Caligula,
Diocletianus, Djingis
khan, Pol Pot, Stalin,
Hitler – och många
andra – var det. De är
Lammets motsats och
världens förstörare.**

kunde ge dem mest njutning. Faran var att många av församlingarna var på väg in i samma prostitution, och därför varnar Johannes dem för att likformas med världen, och han manar dem till kärlek och trofasthet mot Lammet, deras brudgum.

Kristna är inte kallade att tillbe vilddjurets bild, utan att gå Lammets väg, där vi i uppoffrande kärlek sträcker ut våra händer mot de svaga i världen – samtidigt som vi i okuvlig protest vägrar att formas efter Vilddjurets modell. Gud hjälp oss! Hjälp oss att gå korsets väg, att följa Lammet var det går – och att inte älska våra liv så mycket att vi drar oss undan döden.

Idag går en eskatologisk darrning genom den hörsammes öron, när man ser de bibliska mönstren upprepas. En broder i Rumänien frågade mig: "Är Putin Antikrist?" Självklart är han det. Precis som Nero, Caligula, Diocletianus, Djingis khan, Pol Pot, Stalin, Hitler – och många andra – var det. De är Lammets motsats och världens förstörare.

Dessvärre ska man nog inte leta så långt innan man hittar Drakens lakejer i vår värld. Jag behöver inte leta i Kreml, Bryssel eller Washington. Jag behöver bara titta på mig själv och hur jag ser ut när jag inte låter Lammets natur råda. Världen behöver honom som hängde på korset – och vi behöver formas av honom. Då slutar vi skrika på krig, hämnd eller blod – och börjar anropa himmelen om förlossning från högre ort. Gud, hjälp oss!

3. Lammet och vilddjuret

Två äldre systrar, Nadya och Ljubo ("Hopp" och "Kärlek") har kommit från Ukraina till oss i Rumänien. För mig är de båda själva sinnebilderna på en "baba", och jag kan utan problem se dem för mig, sittande i sin hemstad Irpin, omgivna av små barn, i en fridfull och vakert grönskande vår. Men de får inte uppleva våren i Irpin i år – i stället är de på flykt från sitt hem och befinner sig i ett främmande land. Jag får ibland meddelanden på Viber från systrarna med bilder på sönderbombade hus, och Google Translate hjälper mig att förstå deras meddelanden: "Där bodde vår granne." "Det här är församlingens hus." En dag fick jag veta att Nadya hade kommit gråtande till en av vännerna i Rumänien, och försökte förklara att en släkting hade farit illa. Om vi förstod rätt hade ukrainska polisen misshandlat och förnedrat hennes släkting.

I skrivande stund är jag i Norge, och det är veckan efter påsk – men i så väl Ukraina som Rumänien firas påskens denna vecka. Jag fick just två meddelanden från syster Hopp och syster Kärlek: "Kristus är uppstånden! God påsk broder! Gud välsigne dig!" Det är Lammets seger över vilddjuret! Och snart en dag kommer vår uppståndne brudgum, för att vi ska fira bröllop med honom. Det är en verklighet som får mig att utbrista med Johannes i Bibelns sista bön: "Amen, kom Herre Jesus!"

*Maranataförsamlingen
förmedlar din gåva.
Märk: "Ukraina"*

Dg 44 10 05-6

Swish 123 155 1571

Glädje och sorg i skuggan av kriget

Text: Zebastian Vidén

Den 24 februari small det till. Öväntat och överraskande, men samtidigt inte. Under lång tid hade de militära styrkorna byggts upp vid gränsen till Ukraina, men ändå, det kändes så osannolikt att något verkligen skulle hända.

Det blev ett abrupt uppvaknande för många. Världen har kanske inte blivit så mycket bättre trots allt. Ingen kunde väl tro att vi skulle få uppleva ett krig i Europa som många jämfört med situationen under andra världskriget? Det hörde väl till en gången tid? Vi har ju haft fred så länge nu. Vi har ju haft trygghet.

Men plötsligt kom fördärvet.

Ja, jag behöver väl egentligen inte berättat för någon om vad som hänt. Om kriget och världspolitiken och allt runt omkring. Det sköter nyhetsmedia om väldigt effektivt.

Men jag ska berätta lite om de kontakter vi som församling har haft i Ukraina under längre tid.

Irpen är en av de förorter till Kiev som det skrivits mycket om i nyhetsmedia. Jag personligen besökte staden för några år sedan tillsammans med några syskon från församlingen. Vi blev då mycket väl mottagna av de syskon vi lärt känna på platsen. Bland annat pastor Vasily Muravitsky, hans hustru Oksana och deras åtta barn.

Vid flertalet tillfällen har vi även tagit emot besök från Irpen i Sverige, vilket alltid varit glädjande. På håll har vi under åren kunnat följa hur församlingen i Irpen har arbetat med föräldralösa barn, äldre människor och mycket annat. Vi har även kunnat vara till ekonomisk hjälp vid ett antal tillfällen.

Några dagar innan kriget kom till Irpen så var det planerat att Vasily tillsammans med sin hustru skulle besöka oss i Sverige. Men ju närmare dagen kom för deras resa, desto osäkrare blev det. Några få dagar innan planerad avfärd nåddes vi av

beskedet att de på grund av rådande läge inte har möjlighet att komma just nu, men gärna besöker oss längre fram.

Sen kom kriget.

Genom internet nåddes vi löpande av skrämmande rapporter om vad syskonen fick vara med om. De första dygnen efter att flyglarmet börjat gå och bomberna börjat falla så befann sig de flesta i sina källare i stort sett hela tiden.

"Jag har inte sovit sen det började", skrev en syster ganska många dagar in i kriget.

Någon vecka in i kriget nåddes vi av beskedet att Vasily kört sin familj och några andra till en stad ca 20 mil söderut i landet, där det var betydligt lugnare. Inte långt efter det nåddes vi även av budet att den bro som står för majoriteten av all trafik in och ut ur Irpen hade sprängts.

Väl på en något lugnare plats i landet kunde Vasily börja koordinera hjälp och evakuering av ytterligare människor från Irpen och andra platser.

Inköp av mat och andra förnödenheter har gjorts och görs även det löpande, för utdelning till behövande. Även där har församlingen i Sverige kunnat vara med och bidragit ekonomiskt. Till stor del tack vare de offer och gåvor som kommit in från olika syskon runt om i landet.

Vill du vara med och bidra så förmedlar Maranataförsamlingen din gåva direkt till syskonen på plats, utan några mellanhänder.

I storfamiljen i Långshyttan kunde vi i början av mars ta emot ett par systrar från Ukraina som hade varit ute på en resa då kriget startade, och nu inte hade någonstans att återvända. Efter att broder Vasily då hört av sig till oss med frågan om vi kunde hjälpa på något vis, tog vi emot dem hos oss. De har idag återvänt till Ukraina för att försöka få med sig sin mor ut ur landet, men var till stor glädje för oss när de var här.

Krig för med sig död, och det har församlingen i Irpen fått erfara. Vi har nåtts av flera sorgebesked sedan kriget startade. Bland annat blev en broder i församlingen skjuten utanför sitt hem. Senare nåddes vi även av besked att två bröder i församlingen, familjefäder, hittats skjutna på gatan i Bucha som ligger alldeles intill Irpen. Där hade de då troligen legat några veckor från det att de försvann i början på mars.

Var med och bed för syskonen vi har i Ukraina. Bed att Gud ska ge dem beskydd, men även mod att stå upp för evangelium mitt i allt det hat som växer fram som ett resultat av kriget.

Vasily berättade om en en broder som heter Sergej, som för övrigt även han besökt oss i Sverige. Den ryska militären hade börjat gräva skyttegravar på

Den skjutne församlingsbrodern fick till sist en värdig begravning. Vasily och Sergej står här vid kistan.

granntomten. Då hade han gått dit för att predika för dem. De hade då avvisat honom och bett honom gå hem och gömma sig.

Men vem vet ifall de få ord han fick yttra kanske faller i god jord i någon av soldaternas hjärtan.

Innan jag avslutar den här korta och något fragmentariska rapporten så vill jag även helt kort få med lite av livets ljusa sidor. Vasily berättar nämligen att en av hans döttrar förlovat sig och nu även gift sig under kriget. Våra varmaste lyckönskningar till Karina och Benjamin!

PIRATRADION

BIDROG TILL ATT BRYTA RADIOMONOPOLET

Text: Berno Vidén

Under 70-talet hade Radio Maranata piratsändningar under benämningen AUL – Aktionsgruppen Utanför Lägret. Verksamheten bedrevs på olika platser i landet och kom att orsaka stor uppståndelse i bland annat media.

Tanken att sända piratradio uppstod då Maranataförsamlingen nekades att sända sina gudstjänster i Sveriges Radio. Dåvarande chef för Sveriges Radios religiösa program, John Ronnäs, deklarerade 1976 att "när det gäller ytterlighetsinriktningar, dit jag räknar Maranata, måste de breda lyssnargruppernas behov komma i första hand. --- Det finns ingen bärande motivering idag att ändra gudstjänstutbudet".

Midnattsropet bemötte uttalandet samma år: "Att sända i Sverige, illegalt på FM-bandet, handlar alltså lika mycket om att värna om yttrandefriheten."

Inspirerade av evangeliet och drivna av missionsbefallningen fortsatte församlingen med piratsändningar på flera orter i landet. I en av de första utsändningarna presenterade en av medarbetarna, Stina Fridolfsson, programmet så här: "God afton kära lyssnare. Detta är

den fria, okommersiella, revolutionärt väckelsekristna radiostationen *Utanför lägret*. För programmet svarar AUL-gruppen. Vi hoppas att programmet ska väcka till omvändelse och frälsning. Välkommen att lyssna."

Som ett resultat av Radio Maranatas piratradio och fler grupper i samhället som i protest mot radiomonopolet också sände piratradio, öppnades 1979 möjligheten för föreningar att sända närradio. Där var Radio Maranata med från början och är fortfarande aktiv.

Maranatas legala "piratradio"

"Imsens piratradio 'Utanför Lägret' har uppstått igen." Nyheten basunerades ut mitt under Maranataförsamlingens Sommarkonferens 1980. Midnattsropet rapporterade:

Det som gav upphov till det känsliga läget och kritiken var Radio Maranatas direktsändningar från Gärdshyttkonferensen, som via specialtelefoner, s.k. Diavox, inköpta av Televerket, förmedlade bibelstudier, missionsmöten och väckelsemöten direkt till

Stockholm, Eskilstuna, Kumla, Järva, Jönköping och Malmö och på så sätt nådde ut till hundratusentals lyssnare samtidigt, givetvis helt legalt.

- Imsen har förfelat syftet och den grundläggande idén med närradion och förvandlat den till riksradio, dundrade *Dagens Eko* fortsättningsvis.

- Maranatas piratradio har gjort en kupp mot närradion och sänder från Gärdshyttan på ett raffinerat sätt, skrev *Göteborgs-Posten*.

Efter den sommaren dröjde det inte länge förrän flera föreningar insåg möjligheten att genom samsändningar nå ut till flera platser samtidigt.

Utökade sändningar

Under mer än 40 år har närradion varit en del av församlingens verksamhet, och från och med årsskiftet 2021/2022 gäller utökade sändningstider. Idag sänder Radio Maranata dagliga program över **Stockholm 88 MHz** och **Örebro 95,3 MHz** samt två dagar i veckan över **Göteborg 94,9 MHz**, program som även går att höra via internet (www.narradio.se). Programmen publiceras även som pod-

dar (Maranata Podcast) och går således att lyssna till när och var man vill. Länk finns på hemsidan www.maranata.se.

Teknikansvarig för programmen är Zebastian Vidén, och vad som motiverar insatsen uttrycker han så här:

- Missionsbefallningen, kort och gott.

Anledningen till att vi som församling är här, är ju för evangeliets skull. Just radioarbetet är inte exklusivt egentligen på något vis, men ändå en väg att nå ut till människor. Speciellt i tider då det varit svårt att samlas till of-fentliga möten på grund av pandemin.

Ansvarig för radion i Örebro är Runepär

Lind:

- Det är viktigt att nå ut till människor, just med tanke på tidens allvar, att tiden är kort och att Jesus kommer. Drivkraften är evangelium till dem som kan nås. Det finns många olika sätt, och där är radion ett verktyg.

Radio Maranatas premiärsändning över Linköpings närradio 1980. Fr.v Kjell Hägerman, Arne Imsen, Elisabeth Lindroos, Folke Jacobsson och Bo Högländer

Året är 1976. Platsen Blommenhof i Nyköping. Arne Imsen visar upp en nyförvärvad piratsändare som skulle börja användas för att nå ut med evangelium över olika orter.

Vi presenterar här aktuella sändningstider och programansvariga:

Måndagar 8.00 Berno Vidén:

"I mina program vill jag förmedla ett Kristuscentrerat budskap. Utan Jesus finns det inget hopp för mänskligheten."

Måndagar 18.00 Magasinet:

Samtal kring aktuella händelser och olika bibelsammanhang. Repris lördagar kl. 8.00. (Sänds över Göteborg tisdagar kl. 21.00.)

Tisdagar 8.00 Paulus Eliasson:

"Jag växte upp med Radio Maranata som var ett av församlingens viktigaste medier för att nå ut med evangeliet, och därför ser jag fram emot att få vara med och sprida evangelium genom radio och podcast. Jag vill i mina program tala om det som engagerar mig mest; Guds fantastiska frälsningsplan. Utförd i Jesus från Nasaret, och beskriven i bibeln."

Onsdagar 8.00 Gertrud Johansson:

"Jag vill dela med mig av tankar för att uppmuntra och hjälpa människor fram på vägen med Jesus."

Torsdagar 8.00 Hans Lindelöw:

"Jag var med och gjorde mina första radioprogram på Gamla Bro för 40 år sedan. Många internationella gäster har suttit i närradiostudion under årens lopp. Jag minns nattsändningar och 'Magasinet' som vi började göra tillsammans på

måndagskvällarna medan Arne Imsen var ibland oss. En tid hade jag en egen halvtimme på torsdagsmorgnarna. Roligt att kunna börja med det igen."

Torsdagar 8.30 Broder Najib:

"Jag vill genom radion nå den arabisktalande befolkningen som bor i Stockholm och Örebro med evangelium om Jesus Kristus, den enda Frälsaren."

Fredagar 8.00 Tage Johansson:

"Bibeln är en skriven profetia där Gud talar till människan. Det är viktigt att vi har det profetiska Ordet där Gud uppenbarar sin vilja."

Fredagar 19.30 Yngve Stenfelt:

"Att i en allt mörkare midnattstid få nå ut med budskapet om Jesus – den ende som kan frälsa – ger hopp i hopplösheten och ljus i mörkret, förberedelse för det som skall komma och att vara redo inför Jesu snara tillkommelse!"

Lördagar 17.00 (18.00 över Örebro) Spansk halvtimme, olika talare.

Sean Ureña:

Jag vill göra radioprogram för att undervisa och presentera hoppet i Herren Jesus åt de som är förlorade i denna värld."

Söndagar 8.00 Förkunnelse av Arne Imsen (sänds över Göteborg lördagar 15.00).

- Vi drevs av att nå ut med evangelium!

Piratradoaktivisten och evangelisten Bertil Fredriksson berättar om erfarenheter från tiden då det var illegalt att sända radio.

Bertil Fredriksson, Långshyttan, var ivrigt engagerad i att sända piratrado.

Han berättar här om några av sina upplevelser då Televerkets pejlar och polisen var evangelisterna hack i häl.

- Vi drevs av att nå ut med evangelium, och hade en gammal sändare som vi satte fart på och åkte med till olika platser. Jag minns då vi var i Örnköldsvik och sände. Tidningarna skrev om det varenda dag under två veckors tid. Det gick så bra att Televerket menade att vi hade en mycket avancerad teknik som gjorde att de hade svårt att få tag på oss och stoppa sändningarna. I verkligheten var sändaren gammal och bristfällig. Någon av oss fick hela tiden sitta med en skruvmejsel och hålla strömmen igång, eftersom den hade släppt i lödningen till antennen. Mer avancerat än så var det inte.

En gång var vi uppe vid hoppbacken i Örnköldsvik, där vi parkerade en minibuss med högtalarutrustning och antenn på taket som såg avancerat ut. Polisen for då dit och trodde att det var därifrån vi sände. I själva verket sände vi från en sommarstuga vid infarten till stan så att ljudet studsade mellan bergen, vilket gjorde det svårt för pejlarerna att hitta oss. Vid ett tillfälle gick jag in på tidningsredaktionen till Vestmanlands Läns Tidning (VLT) med en liten sändare gömd i kavajfickan. Väl inne hängde jag kavajen vid entrén med sändningen igång och gick in på redaktionen:

- Hör ni att Maranata sänder igen? Journalisterna rattade genast in frekvensen på en radio och lyssnade. Vad de inte anade var att signalen bara nådde 50 meter, så dagen efter var det stora rubriker i tidningen som basunerade ut: "Piraten är igång igen, mycket bra

hörbarhet."

- I Örebro skickade vi upp en väderballong med en sändare på som gick över hela Närke och Västmanland, och som sedan landade på flygfältet i Västerås, på landningsbanan. Den togs naturligtvis omhand under stort pådrag, och ska idag kunna beskådas på Polismuseet i Västerås.

- Jag kommer ihåg, det måste ha varit 1977 och vi hade möten i Nässjö. Det var välbesökta väckelsemöten på kvällarna, och vi hade många lyckade sändningar i omgivningarna där evangelium gick ut. Vi hade införskaffat en sändare för 10 000 kr, och den kunde man stänga av, och sätta på på någon kilometers håll, med hjälp av en annan sändare. Det innebar att vi kunde sända utan att vara på platsen, och Televerket kunde inte spåra oss. Men sen, när man skulle gå och hämta den, om de då hade hört varifrån, ifrån vilket berg, vilket område vi sände, så kunde de ju lägga "span" på det.

- Det var så det gick till bland annat i Västerås. Tidningarna var på hugget och skrev flera artiklar som lyftes fram på löpsedlarna. De hade folk som låg och spanade, och såg oss komma för att hämta sändaren i skogen. Jag minns hur jag hoppade ur träskorna och sprang ifrån polisen, och slängde sändaren i ett buskage, men den hittade de senare med hjälp av en hund.

Jag tog mig ner till centrum för vi skulle ha möte på kvällen – och jag måste ju skaffa mig ett par skor då mina träskor låg kvar uppe i skogen någonstans. Då jag barfota kom in på Domus frågade en personal:

- Har du inga skor?!

- Nej, det är därför jag är här, svarade

Maranataledare beredd att gå i fängelse för piratsändning

Televerk-polis på jakt efter maranataradio

Nu är Maranata-lmsen igång igen – med egen PIRATRADIO!

Några av de hundratala rubriker som lyfte fram Radio Maranatas piratrado under 70-talet

jag. Jag behöver skor. Har du aldrig sålt skor åt någon som behöver skor? Då skrattade hon, och jag förmodar att hon nästa dag i Vestmanlands Läns Tidning läste om Piraten som "hoppade ur träskorna och sprang ifrån polisen".

- Ja exemplen är många och berättelsen kan göras lång då vi ju piratsände på så många platser. Det var i Örebro, Motala, Jönköping, Göteborg, Nässjö och flera andra orter, och ofta inbjöd vi till väckelsemöten på de olika platserna i samband med sändningarna. Dessa väckelsemöten drog mycket folk från trakten, och vi brann för att nå ut med evangelium.

En anledning till att vi sände på det här sättet var även att Sveriges Radio hade monopol, och det fick vi vara med att bryta. Yttrandefriheten var ett viktigt argument i dessa aktioner.

I samband med en av våra piratsändningar intervjuades dåvarande utbildningsminister Jan-Erik Wikström av en tidning om det som pågick, varpå ett samtal utspelade sig:

- Hörs det bara i Västerås? undrade Wikström.

- Ja, fick han till svar, bara i Västerås, och de stör inte någon annan. De har en egen kanal som de sänder på, och det ligger en bit ifrån Sveriges Radio så det stör inte på något sätt. Efter detta svar av journalisten säger Wikström:

- Då borde alla föreningar ges möjlighet att sända radio. Detta ledde sedermera till att Wikström lyfte frågan i Riksdagen, med närradion som resultat.

- Det var en spännande och intressant tid, fortsätter Bertil, tänk att genom Piratradion *Utanför lägret* kom tanken och idén om närradion i Sverige, och Radio Maranata lyssnar jag på varje dag.

Kristus är lagens uppfyllelse

Text: Ramón Rigal, Kuba

Jag vill dela med mig av ett bibelställe som är kontroversiellt och

som används av många troende för att uppmäna bröderna att hålla lagen och främja judendomen. Vi har sett hur bröder som varit mycket trogna evangelium, och som har varit troende i årtal nu har svepts bort av dessa vindar av felaktiga doktriner.

Bibelord som man använder för att försöka förvirra är Matteus 5:17-18:

Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Jag säger er sanningen: Innan

himmel och jord förgår ska inte en bokstav, inte en prick i lagen förgå, inte förrän allt har skett.

Vi förstår att texten visar hur Jesus säger att man bör hålla lagen, eller förnya den. Men vi vet att lagen har sin ände i Kristus och att alla lagens aspekter uppfylldes i honom. Så vad syftar Jesus på här?

För att bättre förstå det så behöver vi se bibelordet i sitt rätta sammanhang, hur det harmoniserar med resten av den heliga Skrift. Psalm 119:160 säger: "Summan av ditt ord är sanning." Låt oss läsa Lukas evangelium 24:25-27, 44:

Då sade han till dem: "Så tröga ni är i tanke och hjärta till att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Messias lida det här för att sedan gå in i sin här-

lighet?" Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad det stod om honom i alla Skrifterna. - - - Och han sade till dem: "Detta är vad jag sade till er medan jag ännu var hos er: Allt måste uppfyllas som är skrivet om mig i Mose lag, profeterna och psalmerna."

Sammanfattningsvis befaller inte Jesus sina lärjungar att hålla lagen, inte heller vissa aspekter av den, utan han säger att allt vad lagen och profeterna säger om honom ska uppfyllas; från hans födelse och till dess han kommer tillbaka för att regera. Det finns ännu saker som ska gå i uppfyllelse. Må Herren fortsätta att välsigna var och en, och sträva efter att syskon inte sveps med i vart vindkast i läran.

Nu brinner det i knutarna!

**Vittnesbörd insänt från
Kerstin Magnusson-Lundgren, Ängelholm**

En dag måste vi lämna allt

I dessa dagar väcks minnen till liv på olika sätt.

Den 18 november 1988 blev vår familj utsatt för en lägenhetsbrand. Det var vår granne som var missbrukare och som vi försökt hjälpa ifrån missbruket, som tände på sin lägenhet och då också vår. Vi bodde i ett 1,5-plans radhus i Värnamo.

Jag hade lagt mig då jag inte kände mig så bra, och min man satt i arbetsrummet och skrev på maskin. Vår yngsta dotter var på en ungdomsträff i en av frikyrkorna.

Jag vaknar av oväsen och att någon springer utanför. Stiger upp och går in till min man och då slår stora eldslågor upp utanför fönstret i arbetsrummet! Vi är på andra våningen, och min man ringer 112! Jag tar lite kläder i handen och vi går ner till bottenvåningen. Försöker gå ut genom entrédörren men det gick inte för det brann utanför dörren. Tog bort jackorna vid dörren och gick till vardagsrummet. Gick ut på uteplatsen och sedan över ett lägre staket. Nu var Räddningstjänsten här och hade börjat att släcka.

Det här klarar jag inte av!

När vi står på uteplatsen säger jag: "Det här klarar jag inte!" Min man svarar: "Men Gud gör det!" I den stunden fick jag en sådan befrielse från allt det här jordiska och tänkte: "En dag måste vi lämna allt. Då har vi inget val, och är det idag så får det vara så." Men vi fick behålla allt. Det blev dock mycket rökskadat. Det sanerades i tre veckor med ozonbas, och det hade brunnit ända in till innerväggarna så en dag sa vår dotter när hon stod i trappen: "Mamma, nu ser vi himlen." Det var springor i taket. Så småningom kunde vi flytta in igen. Tacksamma till Gud som bevarat oss och att vi skulle ha kvar allt ett tag till.

För en tid sedan var det en stor förödande brand i Ängelholm i ett vårdboende och två förskolor bland annat. Sedan ser vi och hör från kriget i Ukraina hur människor flyr och måste lämna allt.

Må vi i all vår välfärd vara redo att lämna allt vid ett annat "flyglarm", då basunen ljuder vid JESU snara återkomst.

Korsets väg

Framgångsteologi existerar inte i Nya testamentet annat än i varnande exempel. Jesus påminner gång på gång i sin undervisning om hur farligt det är att ha kärlek till denna världens goda, eller till pengarna och låta det ta överhanden. Tyvärr är det så att mycket av den förkunnelse vi möter idag bygger på ekonomisk välgång och man väver in en teologi i budskapet och skapar en framgångsteologi.

Vad Jesus och Nya testamentet däremot lyfter fram är det som har med försakelsen att göra. Att försaka och tacka Gud för det dagliga brödet. Jesus påminner också i sin undervisning om hur nödvändigt det är för oss att förbereda sig på förföljelse och att bära sitt kors.

Text: Berno Vidén

Jag ska citera några bibelord som styrker detta. I Matteus 5:10 säger Jesus:

”Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, för dem tillhör himmelriket. Saliga är ni när människor hånar och förföljer er och ljuger och säger allt möjligt ont om er för min skull.”

Vad är det Jesus vill förbereda sina lärjungar på? Är det nödvändigt med förföljelse för namnet Jesus?

Det står i Matteus 10:23: “När man förföljer er.” Det står inte *om* man förföljer er utan det är ett konstaterande.

“När man förföljer er i en stad, så fly till en annan.”

Här konstaterar Jesus att hans egna lärjungar kommer att få lida förföljelse.

I Matteus 13 står det om Såningsmannen och i vers 21:

“... men han har ingen rot inom sig utan tror bara för en tid. När han möter lidande eller förföljelse för Ordets skull så kommer han genast på fall.”

Nu har vi läst om att lida för rättfärdigheten, för Jesu namns skull och här står det för Ordets skull.

I Markus 10:30 står det om att få hundrafalt igen. Mitt i versen läser vi:

“... mitt under förföljelser och sedan i den kommande världen evigt liv.”

Vi ska läsa två texter till av Jesus. I Lukas 21 talar Jesus om den yttersta tiden, innan Människosonen ska återvända. Vers 12:

“Men innan allt detta händer ska man gripa och förfölja er. Man ska utlämna er åt synagogor och fängelser och ställa er inför kungar och ståthållare för mitt namns skull.”

Här ger Jesus en framtidsprognos där han förutsäger hur samhällsklimatet kommer att vara den sista tiden. Det här möter vi inom många olika områden. Inte minst i vårt eget land där den kristna tron ifrågasätts, där kristendom i skolorna plockas bort. Man vill förbjuda bön och på arbetsplatser blir det allt svårare för den som vill vara trogen Gudsordet. Exempelvis får du inte arbeta som barnmorska om du inte samtidigt vill dräpa det ofödda barnet. På område efter område möter vi hur Jesusnamnet är stötestenen.

Jesus säger så här i Johannes 15:20:

“Kom ihåg vad jag sagt: tjänaren är inte större än sin herre. Har de förföljt mig, ska de också förfölja er. Har de bevarat mitt ord, ska de också bevara ert ord.”

Jesus var tydlig om sin ställning till den

här världen. Han deklarerade att djävulen hade sina domäner. Han ifrågasatte inte då djävulen gjorde anspråk på alla riken i den här världen. I Matteus 4:8 står det:

“Sedan tog djävulen med honom upp på ett mycket högt berg och visade honom världens alla riken och deras härlighet, och han sade till honom: 'Allt detta ska jag ge dig, om du faller ner och tillber mig!'”

Jesus sa inte emot men han näpste djävulen. Han medgav att han hade sina domäner och sitt imperium i denna världen. I Johannes 12:31 läser vi:

“Nu går en dom över denna värld. Nu ska denna världens furste kastas ut.”

I kapitel 14:30 läser vi något liknande:

“Jag ska inte säga er mycket mer, för denna världens furste är på väg. Han har ingen makt över mig.”

I kapitel 16:11 står det liknande:

“Om dom: denna världens furste är dömd.”

Jesus är tydlig och deklarerar att denna världen har sin furste och att i Jesus finns inget som hör honom till.

Vad för det med sig för konsekvenser om vi vill vara trogna Guds Ord och dekla-

rera att vi hör Guds rike till? I Apostlagärningarna läser vi om när Jesus hade fullbordat frälsningsverket och återvänt till Fadern. Lärjungarna hade löftet om den helige Andes kraft. Vi kan läsa om en oerhört mäktig tid när evangelium började att spridas över jorden. I kapitel 5 berättas om hur några av apostlarna fängslades för vittnesbördet om Jesus.

I vers 29 formuleras deras bön efter att de blivit frisläppta:

“Och nu, Herre, se hur de hotar oss!”

Hur formulerade de böneämnet?

“Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord.”

Bönen var inte att bli befriad från en svår, korsets och lidandets väg. Nej, det var: Hjälp oss att frimodigt, under alla omständigheter, var vi än går fram, i vilken nation vi än lever, vilken regim som än är rådande. Jag tänker på syskon som lever i länder med öppen förföljelse, där man inte har friheten att samlas och tillbedja Herren Jesus. Jag tänker också på den västliga världen där friheten sakta begränsas genom att alla sinnen bearbetas till att anpassa sig till den rådande ordningen med hbtq, synen på aborter etc. Det utarbetas nya skollagar där allt som har med namnet Jesus att göra ska neutraliseras. Vi behöver verkligen stämma in i den här bönen när hoten kommer till oss:

“Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord, genom att du räcker ut din hand och låter helande, tecken och under ske genom din he-

lige tjänare Jesu namn.”

Vad är det största under en människa kan vara med om? Den människa som öppnar sitt hjärta för Jesus får sitt liv förvandlat, men blir samtidigt en främling här i tiden. Vi blir konkret medborgare i Guds rike och får uppleva främlingskap här i tiden.

I Lukas 23 berättas om när Jesus fördes bort och det står i vers 26:

“När de förde bort honom grep de en man som just kom in från landet, Simon från Kyrene. På honom lade de korset för att han skulle bära det efter Jesus.”

Här ser vi en bild på församlingens uppgift, att genom alla generationer bära korset. Jesus bar inte sitt kors för att vi skulle slippa lidandet. Han ger oss kraft och hjälper oss att härda ut. Han bar korset för att befria oss från synden. Han tog bort synden, bar allt i sin kropp. Korset befriar från synden. Jesu Kristi Guds Sons blod renar från all synd. Men han tog inte bort sorgerna. De får vi bära. Enligt Nya testamentet förväntas vi att lida i den här världen. Gud är tröstens Gud och korset som vi bär är Kristi kors. Då vi tyngs av bördor som orsakats av vår tro, tänk vad stort det då är att veta att Kristus gått före samma väg. Du följer honom, hans fotsteg är tydliga, en herde som går före sina får. Följ Jesus.

Det står också om Jesus att “han bar själv sitt kors” (Joh 19:17). Enligt vissa tolkningar så bar Simon endast en del av det tunga korset. Jesus bar den tyngsta biten.

Så är det med oss. Jesus bar korset, tog alla tunga bördor på sig. Han gjorde det omöjliga och befriade oss från synden, den börda som skilde oss från Gud. Men han gav oss också ett annat kors att bära. Jesus sa:

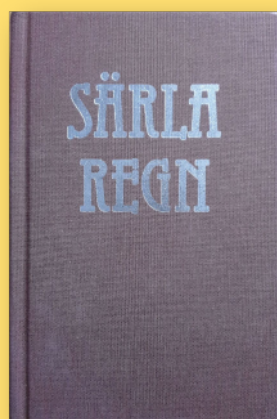
“Den som inte tar sitt kors och följer mig är inte värdig mig” (Matt 10:38).

“Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig” (Matt 16:24).

“Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge” (Luk 14:27).

Tänk på Simon. Han bar korset en liten sträcka, en börda han fick vara med att bära. Det gav honom lidande för stunden men en bestående ära. Det han gjorde är skrivet. För stunden var det smälek och hån från åskådarna när han gick tillsammans med Jesus upp mot Golgata. Men resultatet pekar framåt. Jesus gick före och bar den verkliga smärtan. Han tog den och begravde den i sin egen kropp. Vårt kors är tillfälligt. Det finns ett uttryck som säger: Korset först – kronan sedan. Istället för att häna och förlöjliga lidandets väg; värdesätt den. Det är likt ädel metall som luttrats i eld.

“Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom för att också förhärligas med honom. Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår” (Rom 8:17-18).

Särlaregn - Maranatafolkets sångbok

150 kr

Maranataväckelsen har burits upp av en sällsam sång och lovprisning. Sångboken innehåller 684 sånger.

Författare: Arne Imsen

I boken **Maranata - Du vår Herre kom!** presenteras de kännetecken som genom alla tider präglat dem som älskar Jesus och hans tillkom-melse, en maranataväckelsens principdeklaration.

**MARANATA - Du
vår Herre kom!**

Nedsatt pris: 19 kr

För att beställa: www.midnattsropet.se/forlaget,
forlaget@midnattsropet.se, 070 201 60 20 (Frakt tillkommer)

MIDNATTSROPET
FÖRLAG

Sommarkonferens i Långshyttan 13-17 juli

Samhällsklimatet förändras drastiskt och blir alltmer Kristusfientligt. Vi inser även att våra möjligheter att verka har förändrats. Det som idag sker i vårt land, i Europa och på andra platser utöver vår jord, är apokalyptiskt, och det så fruktansvärt grymma kriget i Ukraina är ännu en väckarklocka om hur ondskefull och skör tillvaron är.

Efter två år med pandemi och restriktioner är det nu äntligen dags att inbjudas till Maranataförsamlingens Sommarkonferens i Långshyttan, Dalarna. Den 13-17 juli samlas vi till dagar inför Herrens ansikte, med tro och förhoppning om att Guds eget Ord ska tala till oss och ge vägledning i en svår och komplicerad tid.

Vi delar Ordets och bordets gemenskap. Inga deltagaravgifter tas upp för att få vara med där evangelium förmedlas. Det är syskonkärlek med gemensamt ansvar och givande som bär; där "Gud älskar en glad givare" får genomsyra gemenskapen och utjämningens förverkligande.

Konferensens tema är
Till dess att han kommer!

Det är lätt att fastna i missmod och spekulationer i en tid som vår. Men kom ihåg att Gud är densamme och att uppdraget består tills den dag Jesus kallar hem församlingen.

Delar ett böneämne som den urkristna församlingen i Jerusalem gav uttryck för då apostlarna hade släppts fria från fängsligt förvar efter att ha lidit för Jesu namns skull. Måtte vi ha samma bön i våra hjärtan och inte låta något hindra oss från att prioritera rätt. Tiden är dyrbar:

"Och nu, Herre, se hur de hotar oss! Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord" (Apg 4:29).

Långshyttan är en naturskön plats med fina promenadmöjligheter, och åt alla håll finns det sjöar och vattendrag. Församlingens missionscenter i sig har begränsade logimöjligheter och inte heller samma standard på bekvämlighet som vi hade på Pilgrimshem Hotell i Stockholm, men vi kommer att göra allt vi kan för att på bästa sätt bereda enkel logi för alla som vill komma.

Tag med egna lakan och handduk, och har du husvagn eller husbil, eller kanske ett tält att sova i så är det mycket bra. Med pionjäranda tar vi oss an verket för att samlas till en första Sommarkonferens i Långshyttan, och var nu med och be till Gud för dessa så viktiga dagar, och planera för att kunna vara med.

Amälan senast den 5 juli.

Mejla info@maranata.se eller ring 070 - 201 60 20.

Väl mött!